

Společná dovolená 2015 Slovinsko a Istrie

19. - 28. června 2015

Tak a znova se nám podařilo s osadou vyrazit na společnou dovolenou.

Trasu a směr navrhnul Semiš a my ostatní jsme byli jednoznačně pro. Vyjeli jsme čtyřmi auty, posádky byly následující: Tomáš, 10M a Kvakin, dále řidička Květinka s Pavlem a Katkou, třetí auto řídil Petr s Radkou a Vaškem a poslední posádkou byli Semiš s Modřinkou.

Pátek

Vyjížděli jsme různě, jako první v pátek odpoledne startoval Tomáš se Semišem a jeli přímo do Rakouska k Medvědí soutěsce. Petr s Radkou a Květinou se s hodonínskou sekcí sešli v pátek večer v Hodoníně u Šviháka a na cestu do Rakouska se vydali v sobotu ve 4 hodiny ráno.

Sobota

Všichni jsme se setkali v 9 hodin ráno na parkovišti v Rakousku u Medvědí soutěsky.

Po nezbytném přivítání jsme vyrazili do soutěsky Bärenschützklamm, teda krom Kvakina, který nám posléze přijel autem naproti.

Medvědí soutěska je impozantní skalnatá rokle, jejíž drsný půvab umocňuje prudký tok říčky Mixnitz. Ta tvoří na několika místech sérii úchvatných vodopádů, padajících s divokým hukotem střemhlav dolů skrze soutěsku. V roce 1978 byla Medvědí soutěska prohlášena za chráněnou přírodní památku. V současné době je možné podniknout skrze Medvědí soutěsku naprosto jedinečný výstup, a to díky důmyslnému komplexu vybudovaných cest. Soutěska je návštěvníkům přístupná prostřednictvím stovek dřevěných lávek, žebříků a můstků. Ty jsou všude obehnané dostatečně vysokým zábradlím, cesta je navíc opatřena několika odpočívadly. Pro

absolvování přibližně tři hodiny trvajících a asi 1300 metrů dlouhého výstupu proto není potřeba nikterak špičková fyzická kondice. Na konci tohoto přes kilometr dlouhého výstupu je navíc turistům k dispozici malebná hospůdka, v níž jsme se posilnili na další cestu.

Poté jsme sešli několik kilometrů nádhernou přírodou dolů k jezeru Teichalmsee. Tady jsme si dali chvilkovou pauzu a vyfotili se společně u Trojské krávy už i s Kvakinem. Takže zatímco řidiči vyrazili na cestu pro naše auta, my ostatní jsme se občerstvili v místní stylové tyrolské restauraci.

Pokračovali jsme dál v cestě do Slovinska, večer se přiblížil a tak jsme si našli místo na spaní. Odpočívadlo se záchodky a lavičkami na velmi pěkném místě, se nám zdálo docela

vyhovující, navíc se tady daly postavit i stany. Povečeřeli jsme, poklábosili a šli spát.

Neděle

Ráno jsme opět namířili do Slovinska a to rovnou do Triglavského národního parku na jednu z největších přírodních pozoruhodností Slovinska, na soutěsku Vintgar.

Ohledně původu jejího zvláštního jména panují nejasnosti. Jedna teorie se přiklání k odvození názvu od tvaru soutěsky, jenž částečně připomíná tvar sklenky na víno. V každém případě se tu řeka Radovna postarala o vytvoření čarovných zákoutí, která vypadají takřka jak z jiného světa. Soutěska je díky specifickým klimatickým podmínkám plná bujné vegetace, některé rostlinné druhy se zcela liší od flóry běžně se vyskytující v bezprostředním okolí.

Svěží zeleň,
mohutná
skaliska a
křišťálově čistý
tok řeky Radovny
tvoří dokonalou
kombinaci.
Soutěska je
hluboká okolo
100 metrů a vine
se do délky 1600

metrů. Lze ji projít prostřednictvím naučné stezky, kterou tvoří řada dřevěných chodníků a mostků, jež křížují řeku Radovnu. Na konci soutěsky nás čekala pomyslná třešinka na dortu – 13 metrů vysoký vodopád Šum, u něj jsme se skoro všichni společně vyfotili.

Co by kamenem dohodil od této nejznámější slovinské turistické lokality leží lázeňské městečko a stejnojmenné jezero Bled.

Bledské jezero je totiž opravdu jedinečné. Je umístěno v překrásné, horami obklopené a hojně zalesněné krajině. Vzniklo táním ledovce, má však tektonický původ, který stojí za výskytem zdejších četných termálních pramenů.

Díky nim je teplota vody v jezeře vyšší, než je v průměru pro tuto oblast obvyklé. I tato příjemná skutečnost je jedním z důvodů, proč je jezero tak často vyhledáváno koupání

chtivými turisty. My jsme si však vyšlápli na vyhlídku, ze které je na jezero skvostný výhled, který jsme si všichni náležitě užili.

Na noc jsme se uchýlili do kempu. Každý z nás jsme strávili večer po svém, ale šampri neodmítnul nikdo 😊

Pondělí

V pondělí jsme se nějak nemohli dohodnout na společné cestě a tak jsme se rozdělili na 3 skupiny. Nejdříve jsme však všichni vyrazili k sice trochu ukrytému v lese, ale za to velmi známému, ne-li nejznámějšímu Slovinskému vodopádu Savica. Trasa vedoucí k vodopádu je velmi dobře značená. Ta je z poloviny tvořena dřevěnými schody a z části je cesta na vrchol přírodní. Samotný vodopád Savica má dvě ramena, která jsou uskupena do tvaru písmene A. Na levé straně můžeme obdivovat vodopád Mali Savica a samozřejmě hlavní vodopád, jehož voda se řítí do kruhového jezírka. Ze Slapu Savica, jak se mu ve slovinštině říká, se voda valí z výšky až 78 metrů. Vodopád je považován za jednu z hlavních atrakcí v celé oblasti Bohinje, která se rozkládá na severozápadě Slovinska.

Po sestupu od vodopádu už jsme se rozdělili na skupinky. První skupina Petr, Radka, Kvakin, Katka a Pavel se rozhodli vyjet kabinkovou lanovkou na jeden z nejvyšších vrcholů Slovinska na 1535 metrů vysoký Vogel.

Během asi 5 minut jsme se dostali o kilometr výš do jednoho z nejlepších lyžařských středisek. Už během cesty do nebe se nám otevíraly krásné výhledy.

Nahoře bylo třeba se přiobléct, teplotní rozdíl tu

byl markantní.

Horní stanice lanovky je u Ski hotelu Vogel na Rjave skale. Užívali jsme si výhledů na horskou krajinu i na jezero Bohinj pod námi. Byl odtud vidět také 2 864 metrů vysoký Triglav, nejvyšší hora Slovinska a také vodopád Savica, ale jen jako pouhý malý podlouhlý světlý flíček. Krajina je zde sice zničená od sjezdovek a nově budovaných cest, ale přesto krásná. Dolů už jsme šli po svých. Pod vrcholem jsme se ještě zastavili v Sýrárně, ale protože sýr ještě nebyl uzrálý, dostali jsme od místní hospodyně pouze tvaroh „skuta“, jak říkají Slovinci. Kvakin na požádání dostal také škvarky a chleba.

Cesta dolů je poměrně náročná, prudká a plná klouzavého a hýbajícího se kamení. Kolena dostávají dost zabrat.

Druhá skupinka Květinka, Tomáš, 10M a Vašek se vydali do další soutěsky - Mostnice, která je druhým, velice známým místem v okolí jezera Bohinj, kde hlavní roli hraje voda. Kaňonem lze projít po obou stranách řeky Mostnice. Na

některých místech lze i smáčet unavené nohy v jezírkách, které zde řeka vytváří.

Třetí skupinka Semiš s Modřinkou se rozhodli obejít jezero, trvá to přibližně 2 hodiny je to asi 8 km a obzvláště jeho severní břeh vede příjemnou turistickou stezkou.

Než zapadne sluníčko, tak jsme se ještě zastavili u Bohinjského jezera, které je s délkou 4,1 km a šířkou 1,2 km největším jezerem ve Slovinsku. Svým protáhlým tvarem připomíná finský fjord. Nachází se v nadmořské výšce 525 metrů a jeho maximální hloubka je 45 metrů. Voda je krásně čistá, ale koupat se v ní mohou jen otužilci. Ani za extrémně horkých dní teplota vody nepřesáhne 20 stupňů Celsia. Bohinjské jezero je napájeno řekou Savica, která z něj na jihovýchodě vytéká jako Sáva Bohinjka. Jezero je zajímavé tím, že v němž žije 65 druhů vodních řas, 8 druhů měkkýšů a 5 druhů ryb.

Po tomto nádherném dni jsme se opět všichni sešli na poslední noc v kempu.

Úterý

V noci a ráno se nám bohužel rozpršelo. Museli jsme všichni balit za deště. A ani cestou se nám déšť nevyhnul, místy doslova lije. Přijeli jsme k Predjamskému gradu, což v překladu znamená Předjeskynní hrad.

Byl vybudován pod převisem skalní stěny, na konci údolí, kde se potok Lokva noří pod 123 metrů vysokou skálu. Stojí pod velkým převisem této skály u vstupu do jeskynního systému a tato poloha mu dala také jméno. Hrad má celkem čtyři poschodí a je považován za nedobytný. Skládá ze dvou částí. Vnější část hradu se nachází v tzv. předjeskynní oblasti. Druhá část je vytesána do skály. Tyto dva objekty jsou odděleny jen jakousi kulisou, za níž se nachází hradní dvůr.

Dnes se na hradě nachází muzeum s cennými sbírkami nábytku a obrazů z dob rytířů.

U nás jsme zvyklí, že hrady stojí na vrcholech vysokých, povětšinou strmých skal. Hrad Predjama však vypadá, jakoby byl vrostlý do skály a proto snad nás doslova uchvacuje. Bohužel z časových důvodů jsme se všichni před hradem pouze vyfotili, čekala nás totiž cesta k jeskyni Škocjanska jama.

Škocjanské jeskyně jsou rozsáhlý jeskynní systém vápencových jeskyní v oblasti Kras na jihozápadě Slovinska, zahrnující propadlé závrtky, více než 5 km podzemních prostor a jeskyně více než 200 metrů hluboké s mnoha vodopády. Jedná se o jedno z nejvýznamnějších míst na světě ke studiu krasových jevů ve vápenci.

Škocjanské jeskyně jsou chráněné od roku 1980, kdy byla na ploše 0,8 km² vyhlášena přírodní chráněná památka. Od roku 1986 jsou jeskyně na seznamu světového dědictví UNESCO. V roce 1990 bylo ochranné pásmo

rozšířeno na současnou rozlohu a roku 1996 byla na místě vyhlášena chráněná krajinná oblast.

Do jeskyní jsme vstoupili uměle proraženým vchodem a procházeli poměrně temnými chodbami. Po nějakém čase se nám však úzkou průrvou otevřelo doslova d'áblovo sídlo - ohromný podzemní prostor. Nedalo se dohlédnout na druhou stranu. Při pohledu do hlubokého dna tohoto obřího pekla, v němž protékala řeka, mrazilo v zádech. Jeden z největších podzemních sálů na světě a úplně největší v Evropě (o objemu 2,2 milionů kubických metrů, výškou 146 metrů, šířkou 120 metrů a délkou 300 metrů) se nazývá Martelova dvorana. Gigantický podzemní prostor, pro nás to byla rozhodně největší atrakce. Tyto jeskyně patří mezi nejkrásnější v Evropě.

Po ukončení podívané v jeskyních jsme byli z propasti vyvezeni pozemní lanovkou, což bylo fajn, protože venku opět pršelo.

Je už pozdě odpoledne a my jsme plni dojmů pokračovali tentokrát už na Istrii k moři do Novigradu.

Večer jsme přijeli na místo do penzionu k paní Martě do Novigradu, pořád pršelo, tak snad se počasí zítra umoudří. Přijeli jsme přece do Chorvatska.

Středa, čtvrtek, pátek

Středeční ráno byla obloha doslova vymetená, bylo
nádherně
slunečno a teplo.

K moři jsme se sice kousek prošli skrz vilovou čtvrť a olivový háj, ale to nás nemohlo v žádném případě odradit. Byl tady Jadran, kupačka, opalovačka a vůbec relax se vším všudy.

Koupáním, opalováním a také zkoumáním podmořského světa pomocí šnorchlu a potápěčských brýlí jsme strávili tyto krásné dny u moře. Pozdě odpoledne jsme se šli společně projít do malebného městečka Novigrad, který je vlastně malým poloostrovem.

Další večery jsme pak strávili opět společně třeba hrou pétanque a poté společným posezením na terase, klábosením, zpěvem a hrou na kytaru.

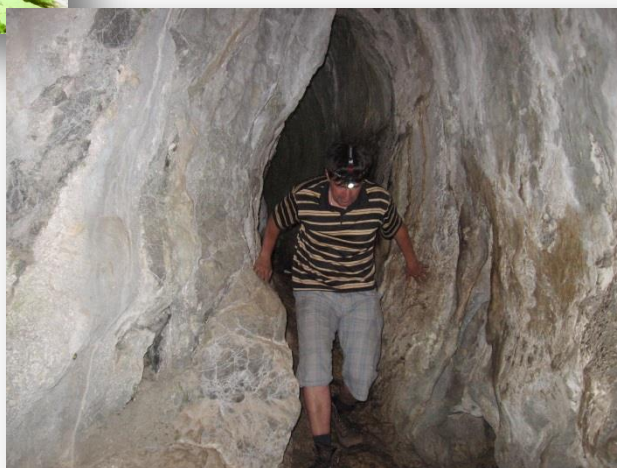

Sobota

Dovolená pomalu končí a tak balíme, škoda bylo tady opravdu nádherně. Vyjeli jsme okolo 9 hodiny ráno, máme však v plánu zastavit se

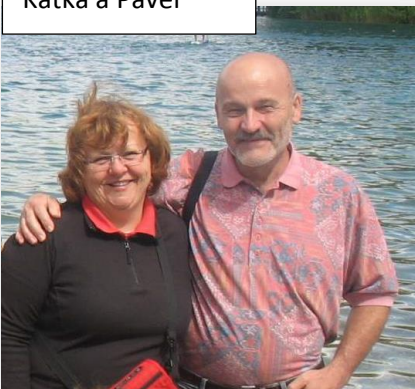
ještě ve Slovinsku na soutěsku Rakov Škocjan, která představuje nejatraktivnější přírodní zázrak celé této oblasti. Rakov Škocjan naštěstí prozatím odolala jakékoli komercializaci, takže se k ní lze dostat pouze po prašné komunikaci a turistických stezkách. Lví zásluhy na zformování tohoto divokého světa fenomenálních krasových jevů patří říčce jménem Rak. Ta se zde několikrát nenadále vynoří z temných jeskynních tunelů vápencového masivu, aby po svém krátkém neskutečném představení znovu tajuplně zmizela do podzemí. Přitom po sobě stihne zanechat oboustranně uzavřené údolí, jeskyně i monumentální skalní mosty hustě se střídající jeden za druhým. Během minulosti se tady pravděpodobně část jeskynních stropů zřítily, a tudíž zrodila úchvatnou protáhlou propast. To vše lze obdivovat na titěrném prostoru o celkové délce necelé tři kilometry.

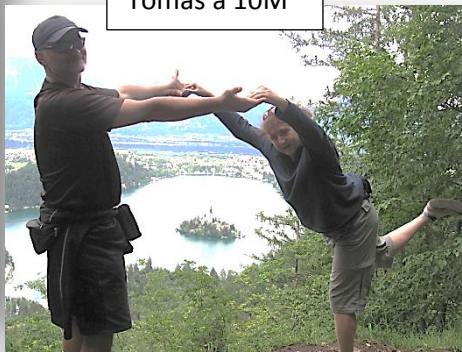

Líbilo se nám tady, byla to úžasná tečka za naší společnou osadní dovolenkou.

Katka a Pavel

Tomáš a 10M

Radka a Petr

Květinka

Modřinka a Semiš

Kvakin

Vašek

